

Emeklilik Hayali

– safdeha · 17 Şubat 2022

.../

Mehmet yıllardır devlet kapısında memurluktan bunalmış, emekli olmaya karar vermiş. Aşık Veysel'in dediği gibi, "Benim sadık yarım kara topraktır!" vecizesi ile on on beş dönüm toprak almış ve çiftçilik yapmaya karar vermiş. İyi kötü bir ev, traktör ve bir kaç tarım aleti almış. Yıllarca hayal ettiği gibi, arkasında toprağın tozunu tüttürerek traktörle toprağı sürmek, tohum dikmek... İçinde Allah'ın yüce sırlarını sakladığı tohumlardan fıskıran yeşilliği görmek istemiş...

Çoluk çocuğu şehirde bırakmış, eşiyile bu doğal kavgaya merhaba demiş, demiş de, Bu hayalleri gibi kolay değilmiş. Yaşlanmış ve tembelleşmiş vücudu bu ani hareketlenme karşısında yorgun düşmüş. Bakmış bu tek başına olmuyor, parayla işçi bulmuş ve bu işleri onlara yaptırmış. Diktiği tahıl için kar yağmasını beklemiş, baharda yağmur yağsın diye dua etmiş. Ne istenen ölçüde kar yağıyor ne de yağmur... Tarlada kuyu açtırmış ve bunda ki suyu kullanmaya başlamış. Hani demiş, tarlayı sürersin, dikersin yeşillik oluverirdi? O kadar çok masraf etmiş ki... Ürün aldığıında karşılığını alamadığını görmüş. Hani hep un ne kadar pahalı dermiş ya, bu düşünceden dolayı utanmış. O kadar masraf et, o kadar işçi çalıştır o kadar suyu dök tarlaya karşılığı bu mu olmalıydı ki demiş.

Hani her şeyi satsa şehire dönse, bu da çok uygun değildi onun için. Her gün evin içinde, sokakta, markette ... Dolaş dur. Hani arkadaş arasa ve konuşsa faydasından çok zararı olacak bir muhabbet olur diyordu içten içe... Yaptığı hesap çarşıya uymamıştı sonuçta... Bu saatten sonra ne yapmalıydı ki... Medyaya baksa, yalan dolan birazda sen oyalan cinsinden, kendisine bir şey vermiyordu. İnsanlar etrafına hastalık yayıyorlardı sadece şehirlerde. Şehire dönmekte artık onun için imkansızdı... Çünkü birazda gurur yapıyordu.

Bir amaç ve heyecan olgusu... Mücadele tutkusu olmalıydı. Yoksa, hayat tek düze ve bedensel hastalıkların hücumuna uğrayıp bu dünyayı en kısa zamanda bir kişinin terk etmesi olasıydı. Hani dedi, bu tarladan aldığım mahsül gibi yaşadığım hayatta ömrüme ne kattım ki? Hep olumlu düşündüm, her iyi yaptığıma inandırdım, hep dost canlısı dedim kendi kendime. Hani beni merak edip arayan kim var ki? Demek ki, ektiğimin karşılığını alamamışım. Daha doğrusu huzurun kapısı da bu değilmiş... İnsan nerede ve hangi mekanda yaşarsa yaşasın, ilk önce kendisi en iyiyi yaşamalı ve herkese örnek olmalı. Sonuçta kim olsa bu tarladan ancak bu verimi alırdı.. Yani kendi becerisi ile ortaya döktüğü, ayrıcalıklı olduğu bir yaşam biçimi yoktu. Bunu kesinlikle anlamıştı. Ancak hayatın son demlerinde bunu görmek ve gördüğünü yaşama dönüştürmek nasıl mümkün olabilirdi ki?

Toprağın kokusu, kuşların sesi, arıların çiçeklerde dans edişi...İşte yaşamın her yerinde bunun olması

mümkün. Doğa kendi fitratında ne varsa yaşamakta kararlı ve en güzelini yapıyordu. İşte bir kaç yıl olmasına rağmen, emeklilik hayali ile doldurduğu ümitleri çoktan bitmişti. Ne kendisine ne de başkasına yararlı olamamıştı maalesef. Hayatı hep kazanmak üzerine kurgulamış, övülsün istemiş, sen neymişsin de neler başardın denmesi onu mutlu edecekti, etmişti. Ancak bunu yapamamış ve başaramamıştı...

Hangi ortamda, hangi işte, hangi sokakta yaşarsak yaşayalım hayatı kendimize uydurmalı ve yapabileceğimizin en iyisine yapmalıyız da... Mesele toprak değil, mesele har vurup harman savurup dünyayı gezmek değil... Hayat inancın içinde şekillenmesi gereken ve sadık kalınan-tavizsiz ülkünün içinde ancak şekillenebilirdi. İnsan neye inandığını, neyin huzur verdiğini, kimin dost olacağını bilerek karşılıksız ve çıkarsız bir hayatın içinde huzur ve mutluluğu bulabilirdi ancak. İnsan hayatını tek düze değil de, değiştirerek heyecan katmalı. Yalnız bunu yaparken bir binanın temel taşlarını yıkarak değil... Detayları zenginleştirerek!

Tarlayı bir kaç sene kimse dikmedi... Sonra kurudu. Yaban otları sardı her yanını. Emekli Mehmet ölmüştü çünkü... Hanımında çocuklarının yanına gitti... Neyi arayacağımızı ve bulacağımızı iyice tartıp biçelim. Emekli olan o kadar çok Mehmet var ki, ömrüde çok kısa sürüyor. Emekliliğin sefasını çekemeden de ölüyor, maalesef.

Saffet Kuramaz